

щата и зимовищата“ — мѣста гдето добитѣка е ходилъ лѣте на паша и такива гдето е зимувалъ.

Отъ голѣмо значение за старобългарското стопанство е било свиневѣдството, което пропада съ покоряването на България отъ турцитѣ.

Знае се за сѣществуването на частни стопанства въ стара България: такива сж били това на Константинъ Асѣнъ въ околността на Витоша и на Смилецъ, по рѣка Тополница между Т.-Пазарджикъ и Ихтиманъ.

Турското владичество.

Полска кжща. — Кжща въ с. Канара. Най-пълното и достовѣрно описание на полската б. с. кжща презъ тази епоха е онова което дава дубровчанина Иосефъ Бошковичъ отъ втората половина XVIII вѣкъ — 1762 г.*) Неговото описание има стойностъ и заради това, че той е билъ самъ архитектъ и е можалъ да предаде характерното и особеното на тѣзи сгради. Той е миналъ пжтя: Цариградъ, Одринъ, Лозенградъ, Карнобатъ, Чалъкавакъ, Шуменъ, Галацъ, и първото българско село, въ което е пренощувалъ е било с. Канара. Въ описанието, въ което дава голѣми подробности за селската българска кжща, той казва: „Канара е българско село, първо такова, въ което влизаме. Състои се приблизително отъ около сто кжщи, които както въ всички български села, сж много бедни и въ по-голѣмата си частъ построени отъ дърво и глина. Най-добритѣ отъ тѣхъ иматъ малкъ покритъ входъ, чрезъ който се влиза въ малка тѣсна стая и отъ последната въ друга стая. Първата (стая) има обикновено въ единия си жгълъ голѣмо огнище, чиито куминъ има приблизителна ширина два фуса (0.62 м.). Тѣй като презъ тоя отворъ дъжда много лесно пада вжтре, огъня се пали въ жглитѣ (на огнището) и дърветата (за горение), за която цель се взематъ голѣми цепеници, се възправятъ (по стената). Обикновено тѣзи постройки нѣматъ прозорци, но иматъ две врати. Едната води на покрития входъ, другата отъ страни на сградата. Първата стая получава оскѣдно освѣтление презъ вратата и комина на огнището, а втората (стая), която има врата къмъ първата стая, има още една

*) Des Abt Joseph Boscowich Reise von Constantinopol, u. s. w. Aus dem Französischen übersetzt u. s. w. Leipzig, bey Iohann Gottlib Immanuel Breitkopf 1779. S. 23, 24.